

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 596/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Tomasom, 1. mája 216/7, Poprad, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cob 42/2017-354 z 5. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Tomasom, 1. mája 216/7, Poprad, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 42/2017-354 z 5. septembra 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva:

«... 23.03.2011 bola proti sťažovateľovi na Okresnom súde v Poprade podaná žaloba na zaplatenie sumy 6.592,31,- EUR... konanie bolo právoplatne skončené... tak, že sťažovateľka bola povinná zaplatiť žalobkyni 2.133,67 EUR...

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietal.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní od právoplatnosti vo veci samej.

... 29.11.2016 okresný súd... vydal... uznesenie sp.zn. 18Cb/l 64/2011-339, ktorým vyslovil, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v pomere 36 %.

Žalovaná - sťažovateľka podala... na Okresnom súde... návrh na opravu uznesenia, ktorá vznikla pri vyhotovovaní uznesenia pod vyššie uvedenou spisovou značkou, nakoľko aj v zmysle odôvodnenia citovaného uznesenia bolo zrejmé, že žalovaná - sťažovateľka mala vo veci úspech 36%. Samotné konanie bolo vedené o zaplatenie 6.592,31,-€. Súd žalovanú (sťažovateľku) zaviazal zaplatiť sumu 2.133,67,-€ s prísl.. Tak ako súd prvej inštancie uvádza v odôvodnení vyššie uvedeného uznesenia, táto suma (2.133,67,-€) predstavuje 32% úspech žalobcu, teda 68% bol v konaní úspešný žalovaný (sťažovateľ). Rozdiel medzi pomerom úspech a neúspechu žalovaného (sťažovateľa) je teda 36% (68% úspech žalovaného /sťažovateľa/ - 32% úspech žalobcu). A preto aj výrok uznesenia OS PP sp. zn. 18Cb/164/2011-339 zo dňa 29.11.2016 mal znieť, že:

„Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v pomere 36 %“.

Na základe vyššie uvedeného sťažovateľ podal v zmysle ust. §-u 224 s poukazom na ust. §-u 234 ods. 2 C.s.p. návrh na opravu zrejmej nesprávnosti, resp. chybu v písaní.

Na návrh žalovanej - sťažovateľa na opravu uznesenia... Okresný súd... vydal opravné uznesenie pod. sp.zn. 18Cb/164/2001-342... dňa 3.3.2017, ktorým opravil uznesenie sp.zn. 18Cb/164/2011-339 zo dňa 29.11.2016 tak, že toto znelo: Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v pomere 36 %.

Týmto podľa sťažovateľky Okresný súd v Poprade v podstate priznal pri vyhotovovaní uznesenia sp.zn. 18Cb/164/2011-339 zo dňa 29.11.2016 chybu, resp. inú zrejmu nesprávnosť, ktorú zákonným spôsobom - opravným uznesením odstránil.

Proti opravnému uzneseniu Okresného súdu v Poprade pod. sp.zn. 18Cb/164/2001-342 zo dňa 3.3.2017 sa odvolala žalobkyňa... Krajský súd... uznesením sp.zn. 1 Cob/42/2017-354 zo dňa 5.9.2017... zmenil tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zmenil

tak, že návrh žalovanej na opravu uznesenia č. k. 18Cb/164/2011-339 zo dňa 29.11.2016 zamieta...

Z pohľadu sťažovateľky je podľa jej názoru treba určiť povahu jej prípadu, v ktorom nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd.

V danej veci... konanie na súde prvej inštancie...bolo vedené o zaplatenie 6.592,31,- €. Súd žalovanú-sťažovateľku zaviazal zaplatiť sumu 2.133,67,-€ s prísl.. Tak ako súd prvej inštancie uvádza v odôvodnení vyššie uvedeného uznesenia, táto suma (2.133,67,-€) predstavovala 32% úspech žalobcu, teda 68% bol v konaní úspešný žalovaný-sťažovateľka. Rozdiel medzi pomerom úspech a neúspechu žalovaného-sťažovateľky je teda 36% (68% úspech žalovaného/sťažovateľky - 32% úspech žalobcu).

V zmysle Civilného sporového poriadku (C.s.p.) je tak isto nepochybné, ako má súd rozhodnúť o trovách konania v zmysle zásady úspešnosti v spore. Súd nemá možnosť v zmysle ustanovení § 255 C.s.p. a nasl. priznať v zásade neúspešnému účastníkovi konania náhradu trov proti v zásade úspešnému účastníkovi konania. Takéto rozhodnutie by bolo v rozpore so zákonom.

Odvolačí súd v Prešove ako porušovateľ základného práva tým, že zmenil výrok uznesenia súdu prvej inštancie v podstate povedal to, že je možné vydať aj nezákonné rozhodnutie (na základe inej zrejmej nesprávnosti), ktoré nezodpovedá výsledku konania vo veci samej a toto v rámci konania podľa ust. 224 C.s.p. už nie je možné opraviť.

Sťažovateľka poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR. II ÚS SR 576/2013 tak, ako na neho poukázal Krajský súd v Prešove, z ktorého okrem iného vyplýva cit.:

Výrazom snahy o vyváženie práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy na jednej strane a práva na právnu istotu založenú síce (objektívne) nesprávne prejavovým, ale predsa právoplatným súdnym rozhodnutím, je okrem iného aj ustanovenie § 164 OSP (poznámka sťažovateľky teraz § 225 C.s.p.). Toto ustanovenie umožňuje súdu, ktorý rozhodnutie vydal, opraviť v ňom aj bez návrhu „chyby v písaní, počítaní a iné zrejme nesprávnosti“. Kým pojmy „chyby v písaní“, resp. „chyby v počítaní“ sú pomerne jednoznačné, je pojem „iná zrejma nesprávnosť“ relatívne neurčitým pojmom. Už vzhľadom na systematickú úpravu nápravy inej zrejmej nesprávnosti spolu s chybami v písaní a počítaní je zřejmé, že na jednej strane môže ísť len o také chyby, ktoré sú

podobného druhu ako chyba v písaní alebo počítaní, na druhej strane musí ísť svojím obsahom o iné než písárske alebo počtárske chyby, ak k ich vzniku došlo okamžitým zlyhaním mechanickej alebo duševnej činnosti osoby, ktorá sa zúčastnila vyhlásení alebo vyhotovení rozhodnutia (porov. Rc 37/1969). Za zrejmu nesprávnu v zmysle § 164 OSP (poznámka sťažovateľky teraz § 225 C.s.p.) tak treba považovať rozpor medzi obsahom verejnomocenskej autoritatívnej vôle, ktorú súd svojím rozhodnutím v okamihu jeho vyhlásenia (vydania) prejavil chcel a ktorej obsah je z dôvodov rozhodnutia bezpečne poznateľný, a obsahom samotného rozhodnutia ako prejavom tejto verejnomocenskej (autoritatívnej) vôle. Musí ísť o chybu súdu, nie účastníkov konania (súd preto nemôže postupom podľa § 164 OSP (poznámka sťažovateľky teraz § 225 C.s.p.) odstraňovať nedostatky podaní účastníkov, ktoré zapríčinili nesprávnu rozsudku; porov. aj 3 MCdo 21/2008). Z ustanovenia § 204 ods. 1 OSP jednoznačne vyplýva, že oprava sa môže týkať aj výroku rozhodnutia. V zhode s tým judikatúra všeobecných súdov (10 MObdov 11/2010), ako aj ústavného súdu (I. ÚS 206/2013) uznala ako zrejmu nesprávnu rozhodnutia nesprávny výrok o zrušení prvostupňového rozhodnutia a akceptovala jeho opravu na výrok o potvrdení prvostupňového rozhodnutia, keď takýto výrok bol jednoznačne krytý odôvodnením príslušného súdneho rozhodnutia. Z článku 46 ods. 1 ústavy (teda z práva, aby sa vo veci rozhodovalo podľa platnej a účinnej právnej normy) potom podľa ústavného súdu vyplýva, že ak účastník konania splní všetky pozitívne i negatívne podmienky opravy rozhodnutia ustanovené v § 164 OSP (poznámka sťažovateľky teraz § 225 C.s.p.), vzniká mu zákonné subjektívne právo na to, aby súd rozhodnutie opravil. Súdu v takomto prípade nepatrí akákoľvek voľná úvaha o tom, či napriek splneniu zákonných podmienok návrhu na opravu rozhodnutia vyhovie alebo nie (porov. obligatórnu formuláciu „súd... opraví“).»

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cob/42/2017-354 z 5. septembra 2017 bolo porušené základné právo [redacted], občan SR, na súdnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cob/42/2017-354 z 5. septembra 2017 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. *Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ]... trovy konania v sume 312,34 €, a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu...*

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

8. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie

poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

10. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu. K namietanému porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľky dôjsť nesprávnym výkladom ustanovenia § 224 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa § 224 CSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví chyby v písaní a počítané, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 Cb 164/2011-297 z 31. marca 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) o žalobe o zaplatenie 6 592,31 € s prísl. proti sťažovateľke ako žalovanej bolo rozhodnuté tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 2 133,67 € s prísl., vo zvyšnej časti bola

žaloba zamietnutá. Uznesením okresného súdu č. k. 18 Cb 164/2011-339 z 29. novembra 2016 (ďalej len „uznesenie o trovách“) rozhodol okresný súd o trovách konania vo veci vedenej pod sp. zn. 18 Cb 164/2011. Výrok uznesenia o trovách znie: „Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v pomere 36 %.“ Uvedený výrok odôvodnil okresný súd okrem iného takto: „Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

S poukazom na vyššie uvedené a v súlade s citovanou zákonnou úpravou súd rozhodol o trovách konania podľa zásady úspechu v rozsahu 36 % žalobcovi. Rozhodnutím vo veci samej súd priznal žalobcovi sumu 2.133,67 eur s príslušenstvom z pôvodne žalovanej sumy 6.592,31 eur. Takto priznaná suma predstavuje pre žalobcu 32 % úspechu. V ostatnej časti, t. j. v sume, v ktorej bola žaloba zamietnutá žalobca nemal úspech, a teda jeho neúspech spočíval len v rozsahu 68 %. Rozdiel medzi pomerom neúspechu a úspechu žalobcu v konaní predstavuje trovy konania žalobcu v pomere 36 % (68 %- 32 %).“ Na návrh sťažovateľky okresný súd uznesením č. k. 18 Cb 164/2011-342 z 3. marca 2017 (ďalej len opravné uznesenie“) opravil výrok uznesenia o trovách tak, že výrok bude znieť: „Žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy konania v pomere 36 %.“

O odvolaní žalobcu proti opravnému uzneseniu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že opravné uznesenie zmenil tak, že návrh sťažovateľky na opravu uznesenia o trovách konania zamietol.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: «Účelom inštitútu opravného uznesenia je napravenie pochybení, ktorých sa dopustil súd. Nie je však možné týmto spôsobom opraviť vecnú vadu žaloby, o ktorej súd rozhodol. Neprichádza ani do úvahy, aby súd opravným uznesením menil alebo opravoval už vyhlásený rozsudok (uznesenie) z dôvodu, že si uvedomil neskôr jeho nesprávnosť, a to ani vtedy, ak pri jeho vyhlásení neboli prítomné strany sporu. Možnosť opravy výroku rozsudku (uznesenia) je totiž limitovaná (§219 ods. 4 CSP). Podľa uvedeného je súd viazaný vyhláseným rozsudkom. Ustanovenie o oprave rozsudku sa primerane použijú aj na opravu uznesenia, čo vyplýva z ustanovenia § 234 ods. 2 CSP.

Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade úpravy inej zrejmej nesprávnosti súdu, spolu s chybami v písaní a počítaní, je zrejmé, že na jednej strane môže ísť len o také chyby, ktoré sú podobného druhu, ako chyba v písaní a počítaní, na druhej strane musí ísť svojím obsahom o iné, než písárske alebo počtárske chyby, a ak k ich vzniku došlo okamžitým zlyhaním mechanickej alebo duševnej činnosti osoby, ktorá sa zúčastnila na vyhlásení alebo vyhotovení rozhodnutia. Za zrejmu nesprávnosť v zmysle uvedeného tak treba považovať rozpor medzi obsahom verejnomocenskej autoritatívnej vôle, ktorú súd svojím rozhodnutím od okamihu jeho vyhlásenia (vydania) prejavil chcel a ktorej obsah je z dôvodov rozhodnutia bezpečne poznateľný a obsahom samotného rozhodnutia ako prejavom tejto verejnomocenskej (autoritatívnej) vôle. Musí ísť o chybu súdu, nie účastníkov konania (vid' Rozhodnutie Ústavného súdu SR 576/2013).

V predmetnej veci odvolací súd má za preukázané, že nejde ani o chybu v písaní, ani v počítaní, a ani o zrejmu nesprávnosť. Výrok pôvodného uznesenia sa javí síce ako „nesprávny“, avšak plne korešponduje s odôvodnením uznesenia súdom prvej inštancie. Žiadna zo sporových strán nepodala proti takémuto „nesprávnemu“, uzneseniu odvolanie. Žalovaná tak nevyužila možnosť riešiť „nesprávne“ rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaním, ktoré sa tak stalo právoplatným a v záujme ochrany práva právnej istoty, ani odvolací súd nemá inú možnosť, ako napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmeniť.»

11. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla v predmetnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že závery napadnutého uznesenia krajského súdu sú so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti logické a dostatočne odôvodnené, nemožno ich označiť za svojvoľné a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

12. Pokiaľ sťažovateľka argumentuje judikatúrou ústavného súdu (I. ÚS 206/2013), ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na prípad sťažovateľky nie je možné citované rozhodnutie ústavného súdu aplikovať. Vo veci sťažovateľky nejde o prípad, keď by výrok uznesenia o trovách bol po jeho oprave krytý odôvodnením uznesenia o trovách, ale ide o práve opačný prípad, keď po takej oprave uznesenia o trovách, ako to žiadala sťažovateľka, by došlo k rozporu medzi výrokom uznesenia o trovách a jeho odôvodnením. V odôvodnení uznesenia o trovách okresný súd jednoznačne uvádza: *„Rozdiel medzi pomerom neúspechu a úspechu žalobcu v konaní predstavuje trovy konania žalobcu v pomere 36 % (68%-32%)“*, a teda pomer 36 % úspechu prisúdil okresný súd žalobcovi, a nie žalovanému (sťažovateľke), ako sa to v sťažnosti snaží tvrdiť sťažovateľka. Z uvedeného je zrejmé, že vo veci sťažovateľky nešlo o inú zrejmú nesprávnosť, ako uvádza sťažovateľka, ale zrejme o nesprávne právne posúdenie veci zo strany okresného súdu pri rozhodovaní o trovách konania. Uznesenie okresného súdu, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, však nemožno meniť opravným uznesením na základe návrhu účastníka konania, a tak naprávať nesprávne právne posúdenie veci všeobecným súdom, ako sa domnieva sťažovateľka, ale iba rozhodnutím odvolacieho súdu na základe odvolania podaného proti takémuto uzneseniu. Ústavný súd zdôrazňuje, že sama sťažovateľka vo svojej sťažnosti považuje uznesenie o trovách konania za *„nezákonné“*, ktoré nezodpovedá výsledkom konania. Aj z uvedeného tvrdenia teda jednoznačne vyplýva skutočnosť, že sťažovateľka sama považuje uznesenie o trovách za nezákonné, a nie za také, ktoré iba obsahuje chyby spočívajúce v *„inej zrejmej nesprávnosti“* a ktoré je preto možné opraviť vydaním uznesenia podľa § 224 CSP.

13. V závere ústavný súd pripomína aj zásadu *„vigilantibus iura scripta sunt“*, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľka sledovala svoje subjektívne práva a robila také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Táto zásada teda predpokladá, že sťažovateľka musí využiť prostriedky, ktoré jej poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jej práv. V prípade, že sťažovateľka nevyužila možnosť danú jej zákonom a nepodala proti uzneseniu o trovách konania odvolanie, dôsledkom takéhoto jej postupu (resp. nekonania) je právoplatné uznesenie o trovách konania, a to bez

ohľadu na jeho podľa názoru sťažovateľky „nezákonnosť“, ktorú nemohol bez relevantného odvolania napraviť ani krajský súd.

14. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017